

saadanne Ting, om hvilke man veed eller burde vide, at de ikke ere sande, og ved hvilke man ikke opnaar Andet end Protester fra anden Side; det spilder kun Tiden og er i Virkeligheden en temmelig naiv Maade at diskutere paa. Da nu det ærede Medlems Politik ligger for, vil jeg tillade mig at spørge det ærede Medlem, hvad han mener, at den skal føre til, det maa vi have at vide. Det ærede Medlems Politik er den Politik, som gaar ud paa at umuliggjøre Forhandlingen med det andet Thing. Hvad den direkte vil føre til, vide vi allesammen af Erfaring; den vil selvfølgelig føre til, at vi blive i provisoriske Tilstande endnu i en Række af Aar; der vil slet ikke være nogen Mulighed for ad den Vej at komme ud af dem; den vil føre til, at der paa adskillige Omraader bliver handlet egenmægtig fra de andre Statsfaktors Side. Det vil ske, og det vil ske paa alle Omraader, efter som det ærede Medlem paa intet Omraade vil have Forhandling. Naar det saa er sket, vil det overlades til det provisoriske Uvæsen eller, hvad man skal kalde det, at handle baade paa det civile og paa det militære Omraade, og der vil da kunne foretages Adskilligt, som vil børe sig mere og mere fast i det offentlige Liv. Jeg vil f. Ex. nævne noget Saadant som, at der skete Forandringer af organisatorisk Natur, som kunde bevirke ikke blot, at man gik videre med Befæstningsvæsenet, men som ogsaa forandrede Grundlaget for vor Hærordning. Det vilde altsaa blive ret indgribende Resultater, der paa den Maade kom til Veie. Nu vilde jeg gjerne vide, hvordan det ærede Medlem har tænkt sig gennem sin Politik at hindre, at det gik saa vidt. Vor Betragtning er jo den, at Folkethinget maa, saa vidt muligt, hindre det provisoriske System i at gribe om sig og i at gjøre mere og mere Fortræd og samtidig stadig have det for Øie at arbejde Landet ud af dette System igjen, gjøre, hvad vi kunne for at faae Lov og Ret til at herse og altsaa saa vidt muligt forhindre, at det provisoriske System griber om sig. Men nu vil jeg spørge: Hvorledes vil det ærede Medlem paa den ene Side rette de Feil, der saaledes ere skete; og paa den anden Side, hvad vil han opnaa ved, at dette forhættes? Hvorledes vil han bevirke, at vi komme tilbage fra de Ting, som saaledes utvivlsomt vilde blive Følgen af hans Politik? Og det andet Spørgsmaal er: Hvorledes har han tænkt sig, at denne Politik skal føre til noget som helst Resultat? Han har ganske vist i Mindelighed sagt, at dette Ministerium ikke skulde have Fred i en Time, og at det nok vilde gaa, men det er jo kun Profetier.

Det ærede Medlem har saa tidt profeteret; men hans Profetier ere endnu aldrig gaaede i Opfyldelse, aldrig. Det ville altsaa alle kunne indrømme, at vi ikke kunne have nogen Tillid til de profetiske Ord, der saaledes ere sagte, med mindre de blive begrundede. Jeg vilde derfor sætte Pris paa, om det ærede Medlem ogsaa vilde vise os, hvorledes han ad den Vej vilde tilvejebringe lovlige Tilstande her i Landet. Jeg forlanger ikke Mere, end at enten Ministeriet gaar, eller vi faae lovlige Tilstande i Landet, men den Antydning, han har givet, er virkelig ikke tilstrækkelig. Han har nemlig sagt, at han ikke vilde forhandle en Forsatningsforandring, heller ikke vilde han føre Forhandling med Landsstinget, end ikke om Rigsretten; men han mente, at naar vi efterhaanden vare komne dybere og dybere ind i Provisoriet, vilde han maaske — dette forbeholdt han sig — indaank hele denne Sag for den nuværende af ham selv i 1866 skabte Rigsret. Naar denne Rigsret da havde dømt Folkethinget eller rettere frikendt Ministeriet, naar vi altsaa havde tabt paa alle Omraader, naar Provisoriet ret havde faaet Lov til at bøge sig bred paa alle Omraader her i Landet, og vi oven i Kjøbet havde tabt vor Sag for Rigsretten, saa mente det ærede Medlem, at saa vilde han reise Forsatningskampen. Ja, det er jo muligt, at det er en Maade. Hvis det virkelig er det ærede Medlems alvorlige Mening, at det er paa den Maade, vi atter skulle komme ind i lovlige Forhold herhjemme, at vi skulle se at komme saa langt ned i Usøret som muligt og, naar vi havde tabt ved Rigsretten, saa skulle reise Forhandlingen fra Grunden af. Hvis det er hans Alvor, forlanger jeg ikke Mere. Men jeg har dog tænkt mig, at det ikke var hans Alvor, men at det ærede Medlem maaske havde en anden Forklaring paa, hvorledes han vilde gjøre de provisoriske Ulykker gode igjen, se at fjerne dette Ministerium og bringe Grundloven igjen til at herse her i Landet. Under denne Forudsætning har jeg rettet dette Spørgsmaal til det ærede Medlem. Jeg synes nemlig, at det ærede Medlem — det maa han indrømme — trods alle Forsikringer om ikke at ville uddybe nogen Røst dog bidrager Sit til at splitte Oppositionen, svække Forhandlingernes Kraft overfor Regjeringen; og det ærede Medlem veed ogsaa, at man fra Regjeringens Venners Side er ham al mulig Tak skyldig og gjentagne Gange toller ham sin Tak baade i Blade og paa andre Steder. Men naar det ærede Medlem fører en saadan Separatpolitik, har han dog ogsaa en Slags For-